Ka tännolikkud olla;
Kui Sinno heldus anda täib,
Et ihho-terwis, kalla, leib
Meil' käes, siis polle wigga.
Lasf' selle ue aasta sees
Keik rahwas ärra tunda
So heldust, ja siis silma-wees,
Meelt, süddant Sulle anda:
Siis tulleks male siggidust,
Kui rahwas püaks usfinust
Ja kasfinust ja armo.
Oh wötta rahwast öppeta,
So jure palwes tulla,
Ja wihhamehhed leppida
Ja föbralikkud olla,
Et teine aitaks häddas teist,
Siis olleks Sinno römo meist
Ni, kui So sanna näitab.
Need lapsed, kelle wannemad
On läinud külma hauda,
Ja lesfed, kes siin leinawad,
Neil' wötta abbiks jöuda,
Kui ilma ello murre, piin,
Neid kurwastab ja waewab siin;
Oh Jummal! palwed kule.
Kus wargus, pettus, kurri-teel
Ja tühhi riid ja färra
On likumas siin ilmas weel,

Se kauta keik ärrä,
Et aufast ellaks iggamees
Siin aialikko ello sees,
Oh Issand, Loja, Jummal!
Lasf' rahwas sure holega
So pühha kodda tulla,
Ja töe waimo melega
Seäl öiget kuuljad olla,
Et se keik nende mele jääks,
Mis kulutalse nende hääks,
So pühha sanna möda.
Sa olled maad ja merred teind
Ja neile rajad pannud,
Et igga aeg mis möda läind,
So rahwal' olled annud
Kül tunda omma armastust;
Lasf' meile ka so önnistust,
Sell' uel aastal tulla.

So-mätta sönnikust.

Ollen jo mönni korda pöllomeeste mele tulletanud, et need pöllomehhed, kellel so-mättad ühhe nöuga sada on, neid sui aial katki kiskuda ja lomade alla wirtsa sisse heita, andwad paljo head sönnikud; ommeti on nemmad siis weel parremad, kui hästi kuiwad sawad ollema,

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1865, lk. 21